

Vid Svenska Fruntimmersskolans
i Björneborg afslutningsfest.

Lik hafvets vågor, som i ständig vaxling
Mot klippan maktlöst bryta sig och dö,
Så vaxlar lifvet. Tid som är, som varit
Ger vika för den nya tidens kraf.
Och mänskoverk och mänskotankar äfven
I enlighet med utvecklingens lag,
Förbytas, uppgå uti andra former,
I rikare och bättre. Kärnan dock,
Hur ofta formen vaxlar, är densamma.
Ljus, sanning, frihet, — ljuda lystringsorden.
De bilda kärnan uti all vår sträfvan,
Den grund, hvarpå vi stadigt vilja bygga,
Den makt, som öfverlever tidens skiften,
Ty den sitt ursprung har från ljusets källa,
Från sanningens och lifvets höge Fader.
Ljus, sanning, frihet — därefter vi sträfva
På denna fasta grundval ha' vi uppbyggt
För unga sjäalars fostran våra skolor,
Där de få ösa utur Mimers källa,
Där de få väcka, nära, tillfredsställa
Sin andes kraf på vetande och ljus
I dag har en af våra bildnings härdar,

Vår kära, gamla, svenskspråkiga skola
För stadens ungu döttrars fostran afsedd
Upphört att vara. Nej, — blott ombytt form.
Ty samma sträfvan, samma mål besjälär
Det läroverk, som här i stället vuxit
Och efterträdt det gamla. Formen blott
För arbetet är annan, mer förenlig
Med tidens fordran. Uti samma skola
Få bror och syster nu gemensamt lära,
Och danas skickliga att ock i lifvet
Gemensamt sträfva, verka och arbeta
För alla stora, alla ädla mål. —
— Men för det nya må vi ej det gamla
Tacklöst förgäta. Nej, vi här ha samlats
Att fira minnet utaf tid som svunnit,
Utaf den skola, som hört upp att vara
Som sådan. — Och med tacksamhet vi vilja
Erkänna alt det goda hon oss gifvit,
Den gamla skolan som så många fostrat.
Hon velat tjäna endast ädla syften.
Hon velat ge' hvad bäst hon finna kunnat
Af visdomsord, af sanning och af dygd,
Hon velat bilda icke blott förståndet,
Nej, ock' förädla hjärtats dolda värld.
Hon velat fostra, dana unga kvinnor,
Som skulle lefva, — ej för själfisk njutning,
För flärd och prål, för toma drömmar blott.
Nej! Lefva här ett verksamt kärlekslif
Och tjäna, gagna, värma, sprida ljus,
Sin sällhet finna i att verka få
För att på jord det goda segra må.
Hon velat höja, rikta deras sträfvan
Mot evigt mål, mot ljusets källa — Gud.
Det har hon velat. Men all mänsklig gärning,
Alt mänskligt verk behäftadt är med brist
Och ofullkomlighet. Och om här något

Godt blifvit gjordt — så tillhör äran Gud,
Hans kraft är mäktig äfven i de svaga.
Och Honom därför först och sist vi tacka
Också för alt hvad denna skola gaf.
Pris vare Dig, all kunskaps grund och början,
All visdoms Gud! Välsigna Du de frön,
Som skolan sätt i arbete och bön,
Att de må gro och bära riklig frukt
Till gagn för hem, för älskadt fosterland.
Så bedjande, i hopp och tillit fira
Vi här med tacksamhet vår minnesfest.
Vår skolas gärning kan ej fruktlös blifva,
Så vidt den grundad uppå sanning var.
Ty den är oförgänglig. — Må vi alla,
Hvar på den plats som vi i lifvet fått,
I hem, i skola, — outtröttligt verka
För sanningens och ljusets seger! — Må
Ock våra skolor dana ädla slägten
Af män och kvinnor, hvilka hand i hand
Gemensamt sträfva för att världen blifva
Må sådan som Guds skapartanke var:
God, lycklig, skön, från ondskans makt befriad.
Ja, lefve, lefve hvarje ädel sträfvan,
Hvar bildningshård, som goda syften tjänar!
En sådan var också vår gamla skola,
Om än i svaghet. — Lefva må dess minne!

Aina Lagus.

